Ögm. Siv rtsen:

Haraldr oc Ása.

Kh. 1828.

Haraldr oc Ása,

Fornkvædi,

framborit í Íslandi 1sta dag Nóv. 1828.

Harald og Asa,

et Oldtidsdigt,

fremsagt i Island den 1ste Novembr. 1828.

af

Ogmund Sivertsen, Isl.

Kjöbenhavn 1828.
Trykt i Hartv. Fridr. Popps Bogtrykkerie.

Ísafold und vagna veldi
Vetrar ríkis gnógs er setr,
Myrkvast himin, höfin storkna,
Hverfr sól til fegri bóla;
Ljós um aptna lýsa húsum,
Lestrar opt þar tídkast beztir,
Frædi nordrs fyrri þjóda,
Fornir leikir adalnorna.
Kveld þar skemti ítri öldu
Odar lesid spjall um Fróda;
Alinn heillum, sigrsæla,
Sjóla, prýdi konúngstóla,
Oc Harald, sem hugi feldi,
Hilmi skyldr, líkr Baldri,
Til hvarmaljósrar úngrar Asu,
Endrkominn af fjarri strendum.

Frid-Fróði konúngr rèdi Danaveldi at Hleidru. Haraldr, sonr Fridleifs, konúngs frænda, kom vid Sælund, oc sigldi dreka sínum med landi fram. Asa konúngsdóttir var at búi fedr síns, ok sá gjörla ferd þeirra, en vissi þó eigi hverir váru. Haraldr kom þann dag til Hleidrugards, en degi sídarr hófst tal þeirra fedga vid konúng. Þá kom ok líka konúngsdóttir heim á fund foreldra sinna, en vissi þá eigi, hvat til tídenda hafdi gjörzt í Hleidrubæ.

Hist i Nord, hvor Himlens Styrer
Hvile valgte Stjernekamre,
Ligger Isens Land, af Vintrens
Lange Mørke tæt omgivet;
Solen fly'r, dog Folket samles,
Flammen lyser klart i Huset,
Naar dets Fader freidigt tolker
Fortids Digt og Sagn af Bogen;
Alle lytte, Ung og Gammel,
Iler Tid paa lette Vinger;
Nylig saa der svandt en Aften,
Sangen lød om fjerne Tider,
Frode=Fred i Leires Lunde,
Lifligt Sagn om Skjoldungs Elskov;
Harald lange Ledingsfarter
Ledte hjem til Brud og Vælde.

Frode den Fredegode raadte over Danmark, og i Leire var hans Kongesæde. Harald, Søn af Fridlev, Kongens Frænde, som i nogle Aar havde været udenlands, kom paa Hjemreisen til Sjællands Kyst, og styrede sin Drage langs med Stranden. Asa, Kongens unge Datter, var paa sin Faders Lystgaard og saae nøie de Seilendes Færd, men kjendte dem ikke. Den samme Dag kom Harald til Leire=Bye, men næste Dag begyndte hans Samtale med sin Fader og med Kongen. Da kom og Kongens Datter hjem, for at besøge sine Forældre, men havde ingen Tidende faaet fra Staden.

Haraldr.

(stydr sic í þaunkum vid sverd sitt).

Fridleifr.

(*ávarpar hann*).

Hví er þitt hjarta
sva harmi lostit,
sem brynjan at brjósti kreppi?
hvat er þat sótta
er þitt sinni mædir?
hví litfölvar þú, frændi?
Hafa eggjar þèr
ónýtt brynju,
oc hættu sári særdan?

Haraldr.

Era sár þat
af sverdi farit,
er mitt særir sinni.
Hef ec brennanda
brjósts óróa,
óþekkt sóttar edli;
hvílir laungun mín
á lut úkendum,
þánka sýnum sèdan.
Er sem ótti mèr
yndis standi
frelsi mitt at missa;
veit ec ei,
hvadan sá ilr fer,
andlit í mèr stígr.

Harald.

(støtter sig tankefuld paa sit Sværd).

Fridlev.

(*tiltaler ham*).

Hvorfor er Dit Hjerte
saa harmbetynget,
som Brystet Brynjen trykked?
hvilken Sygdom
saarer Dit Hjerte?
hvi skifter Du Farve, min Frænde?
Har det skarpe Sværd
skaaret Din Brynje
og Dig Ulivs Saar voldet?

Harald.

Ei har Sværd mig
det Saar forvoldet,
der qvæler saa haardt mit Hjerte.
Brændende Uroe
Brystet plager,
før jeg den Sygdom ei sandsed;
Længsel jeg nærer
levende folt,
Tanken klart den kjender.
Jeg staaer, som jeg frygter
min Frihed at tabe,
og det dog hued' mit Hjerte;
Kinderne gløde,
men knapt jeg veed,
hvorfra den Varme kommer.

Fridleifr.

Ureyndr ertu
vid ástarfar,
er alla særir eitt sinn,
hefir hýrlig mær
hvarma túnglum
ítr fyrir ordit.
Mun sú fagra mey,
þótt ei megnir skynja,
hördum harm þèr valda,
oc ennis mána
undan skýlu
hafa þèr blídum brugdit.
Leidist þèr á veidum
lensu at reyna,
oc fljótum fák at stýra;
hángir sinni þitt
yfir sári því,
er þic ástgud særdi.
En hvör er sú mær,
þic hefir flæktan
ástar möskvum í?
seg þú mèr, sonr!
enu sanna frá,
ást er enginn vansi.
Hafa hetjur opt,
sem hel ei blekkti,
ástar fölva fengit:
hvat brá Frey
hjör at gleyma,
ef ei ást á konu?
Hnekkti Helga
en hvítarma mey,
þótt væri hardr í huga;
þat er mætti manns
of megn at sigra,
sem ei gudir geta.

Fridlev.

Du er ukyndig
i Elſkovs Sager,
Kjærligheds Sygdom er ſød;
yndig Møes
Øienlue
monne Dig have mødt.
Den Skjønne Dig forvolder,
ſkjøndt Du ei forſtaaer,
denne haarde Harm;
hendes glade Øie
gjennem Sløret
har ſig til Dig trængt.
Paa Jagten Du ei lyſter
Landſen at ſvinge,
og ſtyre den hurtige Hingſt;
ſaaret er Dit Hjerte
af hvaſſeſte Straale
fra den Favres Blik.
Hvo er den Hulde
Dig har indviklet
i ſit Elſkovs Garn?
lad Du mig, Søn!
det Sande høre,
det er ei Ondt at elſke.
Tit ere Helte,
ſom Hel ei ſkrækked',
faldne for den Skjønne:
Freyr bortgav
ſit glimrende Sværd
af Kjærlighed til Qvinde.
Hvidarmed Møe
Helge bedaared',
ſkjøndt han var hærdet i Hu;
ingen Dødelig
det kan modſtaae,
ſom over Guder ſeirer.

Haraldr.	Harald.
Vil ec mál mitt þá	Hemmeligheden
oc mína hamíngju	Dig, hulde Fader!
beztum födur fela,	villig vil jeg betroe,
oc inna þèr,	og Dig fortælle,
þótt um ord sè þúngt,	skjøndt det falder tungt,
at þú hefir gátu rètt getit.	at Gaaden ret Du gjætted'.
Stendr borg ein	I denne Borg
á ströndum Dana,	paa Danmarks Kyster
þar var ec úngr alinn;	opvoxed' jeg ung;
fyri rædr landi	for Landet raader
folkmæríngr	af Folk berømt
Fródi enn Fridgódi.	Frode den Fredegode.
Hann á dóttur þá,	Asa hans Datter
sem dætra er vænst	overgaaer
konúngborinna barna;	alle Drotters Døttre;
vænleiki hennar	hendes Skjønhed
oc vitsmunir	og høie Forstand
fljúga sem födurs tír.	har Rang med Faderens Roes.
Leitumc í Sudheim,	Saae jeg i Sydled,
sáumc í Austrheim,	saae jeg i Østerled,
oc hennar hvervetna hrós;	hendes Hænders Værk:
leitumc á gudvef	prægtig fremlyste
í gull innofin	af Purpur-Væv
fedra frægdarverk.	danske Kongers Daad.
Fèll mèr þá falr	Faldt da mit Sværd
í fridsama skeid,	i den fredelige Skede,
oc sár á saklaust hjarta;	af Længsel leed mit Hjerte;
fór ec þá or Framheim,	Sydled jeg forlod,
oc at fedra strönd,	søgte Fædres Kyst
hana sjálfa at sjá.	for at see hende selv.
Sá ec þar mæta	Øined jeg den milde
meyja drottníng,	Møers Dronning,
er hún vid ströndu stód;	nær ved Stranden hun stod;
þá sáumc sjón	det herligste Syn
sjóna fegrsta,	da saae mit Øie,
vandt er nú túngu tak:	med Ord det ei beskrives.
Var sem skini sól	Naar Solen fremskyder

undan skýa bardi
geislum, fögr, gullnum,
er deyfir augu
áhorfenda,
tapast sjón í tárum.
Hertók þá hjarta mitt
hennar yndi,
en fyllti sídan sorgum;
sva var hún veglig
sem vísdóms gydjan,
oc fríd sem Freyja sjálf.
Brá hún þá fögrum
brúna ljósum
meiníngarfull á mic;
fannst mèr þá brynjan
af brjósti springa
oc hjálmr af höfdi falla.
Stend ec sídan stúrinn,
oc stari sem blindr
á hugsjón í málada mind;
sèr ímindan
þat mitt auga ei sèr,
sva er mitt sinni truflat.
Sýnist mèr ást
or augum hlæja,
oc bros á bádum vörum,
en lockr hvörr
med leikanda fjöri
hennar á herdum dansa.
Prúda konúngsdóttur
prýdir nafn,
Asa hin ástvæna;
ár er mèr dagr hvörr
oc en dimma nátt,
medan ec vonlaus vaki.
Neitt megnar hönd mín
hjöri at valda,
nema hennar nafn at rista;

mellem Skyer sorte,
af gyldne Straaler omgivet;
bedøvet vorder
Beskuerens Øie,
Synet sig taber i Taarer.
I Asa jeg saae
Idunna og Freya
fælles forenede;
hendes Yndighed
da mit Hierte vandt
og til Sorg det saared.
Den Bolde udsendte
fra sit blide Øie
betydningsfuldt Blik;
tyktes jeg da Brynjen
fra Brystet springe,
og Hjelmen af Hovedet falde.
Sorrigfuld siden
seer jeg stedse
i Tanken det blændende Billed;
Indbildning skuer
det jeg ikke seer,
saa er mit Sind forstyrret.
Usigelig Ynde
i Øiet spiller
og Smiil paa smukke Læber;
de flagrende Lokker
lifligen bølge
om hendes skjønne Skuldre.
Den prude Kongedatter
pryder det Navn:
Asa den Ynderige;
sildig svinder Dagen
og den sorte Nat
for haabløs Hjertevee.
Min Haand ei formaaer
at føre Sværdet,
ene min Hu staaer til hende;

seint fer sunna
sína brautu
til hafs or himinboga.
Hægt fer máni
hornum at slíta,
tídin stendr í stad;
heit mèr nú fadir,
at flytja eyrindi,
farsælt er ávalt þitt fylgi.

Fridleifr.

Sagdir þú mer sögu,
þá mitt sinni gledr,
fús skal fylgi veita;
mun frændi minn,
sem er frægstr konúnga,
mínu máli vel svara.
Stendr adall yckar
gegnum alda radir
óbriáladr frá Odni;
kyngöfgvi fagrt
konúnga blód
yckar í ædum flýtr.
Gott er til gæfu,
þar nú gramr kemr
ockr hjalandi at heyra.

Fródi.

Heilir bádir þit
í borg komnir
fedgar, mínir frændr!
hvat er þat harma
á hjarta liggr?
látit mic fljótt af því frètta!

Fridleifr.

Mál skal þèr birta,
þú minn bródir ert,

Solen mig forekommer
sildig at dale
i Havet fra Himmelens Bue.
Dorsk er Maanen
at dreie sit Hjul,
Tiden staaer som den standsed';
lov mig, Fader,
Du vil for mig tale,
Held Din Hjelp ledsager.

Fridlev.

Du har glædet mig
med gode Sager,
villig jeg for Dig frier;
min høie Frænde
vil os høre naadig,
ædlest af alle Konger.
Eders Æt staaer
gjennem Aarhundreder
uforandret fra Odin;
ædel Kjæmpeslægts
Konningeblod
flyder i Eders Aarer.
Lykken til os smiler:
leder Kongen hid
at lytte til vor Tale.

Frode.

Velkomne begge
i vores Hal
Fader og Søn, mine Frænder!
seer jeg Eders Hjerter
af Sorger betynges?
talende Blik dem tolke!

Fridlev.

Hilset være Du Konge,
høie Frænde!

oc máttir ávalt mikils;
sonr minn hefir
hugi lelda
til þinnar dýru dóttur.
Stór er bæn þessi,
stand þat krefr,
krýn þú konúngs ordi;
láttu áttrunn þann,
sem nær enda stendr,
útbreidast aptr á ny!

Fródi.

Viljume vel svara,
þó viti úgjörla
vilja dýrrar dóttur;
fögr er æska hans
oc yfirlitr,
þareptir mun gæfa hans gánga.
Sjálf á hún rád
á sínu hjarta,
honum sjálf hún svari!
einúngis valit
verdugt sè
fyri mætrar mundu.
Þar kemr mín dóttir
til at dilla mèr
med helgum hörpuslætti;
ár framlidu
Asa ei veit,
at Haraldr heim er kominn.

Asa.

Heill veri þú, fadir!
þic heilan bidr
dóttir fyri durum.

Fródi.

Bidlar standa

Dine Ord i Ære!
Sjofn* lod min Søn
see for skarpt
paa Din deilige Datter.
Stor er vor Bøn,
vel staae vi Dig nær,
ville dog nærmere vorde;
Konningestammen
stunder til Fald,
byd den at blomstre paa ny!

Frode.

Ung er Din Søn
og ædel af Byrd,
ædlere er han i Sind;
en Svigersøn
saadan jeg ønskte,
veed ei min Datters Villie.
For sig selv
hun svare maae,
hendes Hjerte vælge!
naar kun den Valgte
værdig er
til Danmarks Throne.
Hende nærme sig
nu jeg seer,
gaae for hende at høre!
Aar og Aar henrunde,
end ei hun veed
at Harald hjem er kommen.

Asa.

Hilset være Du, Fader!
Dig Held ønsker
Datteren ved Din Dør.

Frode.

Beilere hid stunde

*) See Professor F. Magnusens Oversættelse af den ældre Edda 1ste Deel, Side 223.

fyri budlúngs dyrum,
hvört liggja þèr hugir?
hefir þú elskat
um aldr þinn?
gleym þú feimni vid födur.

Asa.

Hreint var mèr hjarta
af hleckjum Lofnar
fyri stuttri stund;
nú fyrst ástar
ec ánaud kenni,
frómt skal födur herma.

Fródi.

Mundu til, dóttir!
at Danaveldis
örlögum áttu at ráda;
herm þú mèr framar,
sva af hjali þín
vili ástar valda.

Asa.

Sit ec laungum
vid lödrandi strönd,
oc horfi á, hraustar
þá hetjur rída
á fác marar,
fögrum dreka,
ægirsdætra um
úcyrr stræti.
Renna mèr í hug
röskra fedra
farir Utlönd um,
oc æfintíri;
þar rann afa míns
æskuskeidi
at afla frægdar sèr
oc sínum nidja.

bede om Din Haand,
hvem vil Du Hjerte give?
siig, har Du elsket,
eller elsker Du?
vær med Din Fader fortrolig!

Asa.

Hidindtil var
mit Hjerte frit
fra Lofnas Lænke;
først nu jeg Elskovs
Farer aner,
vil Dig min Vee betroe.

Frode.

Det Du mindes,
at mit Riges
Skjebne Du skal bestemme;
kun en Ædling
Du elske maa,
mig nu det Sande Du sige!

Asa.

Tit jeg mig lister
til Søekysten
at see paa Helte,
som Hærskib styre
med høie Master,
og malede Drager,
trodsende Havets
hærgende Magt.
Falder mig i Hu
Fædres berømte
Udenlandstog
og Eventyrer;
forlængst Bedstefa'er
Bølgerne pløied',
Hæder at vinde
og værge sit Rige.

Hèr fórstú, fadir!
í fjöri æsku
frá strönd til strandar
sem stjörnuscot.
Fár er nú sá,
fimt sva stýri,
hetja hraust
í hilmirs gardi,
fáki sæs
med faldi háum,
eda essi fjörgu
um landsteina.
Bráumc nýverit
baugum sjónar
um haf hetju á
at höfn farandi;
hljóp sva flei hans
sem á hjólum rinni,
eda á þrumuleid
leiptr skruggu.
Hjálmr gullrodinn
af höfdi lýsti,
skjöldr á hlid
sköfnúngr or mund;
brá mínu þá
sva brjósti úngu
undarliga vid
ásýnd hans.
Hvarf mèr þá hetjan
hvarmasteinum,
oc gledibann
brjóstit eymdi;
idudu ædar,
sem um akrgerdi
flýta sèr blár lindir
um farveg sinn.

Fródi.

Bid þú dýsir

Der foer Du, Fader!
i fyrigste Alder
fra Strand til Strand
som Stjerneskud.
Faae kunne nu
saa kraftigen styre
Krigsskib paa Søe
med kneisende Master,
eller rappe Ganger
paa grønne Sletter;
Tid sig forandrer
og Tidens Sønner.
Nys jeg dog saae
en saadan Yngling,
han kom af Havet
hid til Kysten,
Snekken løb
med Lynets Fart,
saa skjøn en Mand
til Mage jeg ønsked'.
Gylden Hjelm af
Hovedet lyste,
Skjoldet skinned'
og det skarpe Sværd;
hans ædle Blik
mit unge Hjerte
saared' saaledes,
som det før ei spored'.
Heltens Navn og Byrd
hørte jeg ikke,
saa jeg ei veed
om Synet mig skuffer,
om han sig viser
værdig min Haand,
eller om han
den ønske kunde.

Frode.

Grib i Harpens

at duga þèr,
drep þú á strengi
dýrrar hörpu
med fljúgandi fíngrum,
lát þá fagrt kveda
lipr lög,
lífgandi saunga.

Konúngrinn gengr brott, oc kemr strax aptr, leidandi drottnínguna.

Haraldr.

(gengur fyrir Asu).

Heil vertu, dóttir
Danakonúngs,
at helgum hörpuslætti!
sæt er saunglyst þín
oc sjónar litr,
annat mun eptir fara.
Manstu yndæla
æskutíd,
þá vid í lundi lèkum?
allt varstu þá
mitt yndi oc von,
erlendis ei þèr ec gleymda.
Erumc nú aptr
or Utlöndum kominn
þic mèr til konu at kjósa;
ein er ætt or,
á einu trè
bædi, sem limar, lifum.
Sic greinir aptr
ef samantvinna,
styrkir þat áttrunn aldinn;
svara þú, Asa!
ordum mínum,
þú ert frjálsum fædd.

Asa.

Einn á fadir minn

gyldne Strænge,
tit deres Toner
Taager forjage,
som det glade
Smiil fordunkle;
bed Freya at signe
Sjofnas Daad!

Kongen gaaer, men kommer snart tilbage med Dronningen ved Haanden.

Harald.

(træder hen til Asa).

Hil være Dig
ved Din Harpeleg,
Dannerkongens Datter!
skjøn er Din Sang,
skjønt Dit Aasyn,
huldest dog Dit Hjerte.
Mindes Du blidest
Barndomstid,
da vi i Lunden legte?
alt var Du da
Alt for mig,
aldrig Din Ynde jeg glemte.
Hjem jeg foer
fra fjerne Lande
Dig til Kone at kaare;
fælles Æt vi have,
fra een Stamme
begge vi groe som Grene.
Sig de Grene atter
sammenføie,
styrke høie Stamme;
lad Du mig, yndige
Asa! ei vente
længe efter Læbernes Dom.

Asa.

Min Høie Fader

fyrir at ráda
dóttur gjafordi,
oc mín dýra módir;
hèr þau hjá standa,
hlusta á vart tal,
vilì þau játa sva,
játa ec ljúft.

Fródi oc Alfhildr.
(koma til þeirra).

Fródi.

Gledistund er mèr nú
sá gódi dagr,
er mèr sinn' dóttur sýnir;
dóttir! vertu hans,
þitt hjarta ann,
med födur fúsum vilja,

Alfhildr.

Allt hvat módurbrjóst
má gott bidja
audnu til
úngri dóttur,
veit þat yrdi mér
eptirlátit,
sem áhrýnsord,
frá upphædum!

Födmudu foreldrar
frída dóttur,
lètu hönd hennar,
oc til himins sáu,
í mund mannsefnis,
sem móti tóc,
líct ferdamadr
morgunroda
lýsanda ljósi
eptir lánga nótt.

og min hulde Moder
ene raade
for unge Datter;
hos os de staae,
hore paa vor Tale,
svare de: Ja!
jeg siger det med.

Frode og Alfhild.
(komme til dem).

Frode.

Glad jeg oplever
denne glade Dag,
jeg deler min Datters Villie;
ham Du tilhore,
hvem Dit Hjerte under,
og som Dig elsker selv!

Alfhild.

Alt hvad om Moder
onsker af Godt
til Held og Ære
for elskende Par,
Eder den hoieste
Himmel give!
værdige Onsket
ere I Begge.

Forældrene omfavned',
elsked Datter,
gave hendes Haand,
og til Himmelen saae,
til Svigersonnen,
som den modtog,
liig en Reisende
Morgenrodens
oplivende Lys
efter langen Nat.

Af gledi hann gleymir
gáng oc mæli,
hýreygdr starir
á himneska birti;
horfdu þau þannog
hvort á annat,
hönd í hönd,
oc hríngum skiptu.

Hallargodinn.

(medan þau skipta hríngum).

Alfödurs signi
áttrum þenna
fræga, heilög hönd!
ást endreini
hans úngu greinir,
anki aldinn blóma!
Sva blessar sjálfr
Sælund Alfadir,
hárri Valhöllu frá;
Frygg hann farsæli!
Freyu hylli
allan aldr fylgi!

Glatt vard at Hleidru,
hljómadi gledi
lands um breida bygd;
heilög hvervetna
hátíd vídfrægdi
hárra heidrsdag.
Nótt var þversynjat
yfir þrepskjöld lands
döckri blæju at bregda;
brúdarblis
í blikandi logum
leikandi ljósálfar budu.
Þjódar úngmenna
yndælust ljód
gölgudu godanna lof;

Af Glæde han glemmer
at gaae og tale,
men stirrer henrykt
paa det himmelske Lys;
saaledes saae de
paa hinanden,
Brudgom og Brud,
beundrende.

Hofgoden.

(medens de Forlovede verle Ringe).

Guderne ynde
Eders Stamme,
som de stifted' selv!
Kjærlighed sammen
knytte dens Grene!
hæve sig hoit dens Krone!
Saa Danriget
signer Alfader
fra sin hvalte Hal,
ved Frigga det blomstre!
Freyas hulde Naade
over Eder hvile!

Folket forkyndte
frydende Budskab,
Lykkens Sol det lyste,
feirest den straalte,
Foreningens Dag
var hele Rigets Hoitid.
Natten ei sig
nærme turde
med sit morke Slor
festlige Banner
blussende stege,
Lysalfer om dem legte.
Danfolkets Ungdom
dansende sang
hoit til Guders Hæder;

gullnir bikarar
glumdu í hásölum,
kappa mærra mynni:
Heill veri Fróda!
hans Drottníngu!
oc Fridleifi, konungs frænda!
heill úngum Haraldi!
oc heill Ásu!
allri skjöldúngs ætt!

Saga lesin lýd var fögr,
Lundin kát af heyrnum mundi,
Allir hrósa ástarheillum
Eldri tíma, oc þacka rímu.
Fadir húss þá hjalar fródr:
Hlýdir þetta varum tídum:
Danaveldis döglíng mildi,
Drótt elskadi Fridrek Sjötti,
Dóttur væna, Wilhelmínu,
Veitir snjallr úngum Carli
Erlendis, ef aptr fundir
Audnast, prúdum at fadma brúdi.
I sama bili glugg á gelr,
Gestr kemr med fréttir beztar,
Líkar því, sem lidna vöku
Lásum vèr um Harald oc Asu:
Sudri or er flogin fjödrud
Fregn gledjandi loptit gegnum:
Vorit færdi Fridrek kæra
Fedra strönd heim or Utlöndum.
Frænda tekr fegins höndum
Fagrskínandi Wilhelmína.
Endrfædist úreldt tídin,
Odr fyrr sem kvad um Fróda;
Hafnar heppinn lýdr lifnar,
Ljómar haust, sem vor, í blóma,
Hylli færir viljugt vara,
Veitir lotníng bádum drottni.

Heltenes Gilde
hæved' i Lovsalen
blinkende Bægre:
Held vor Frode!
Held hans Dronning!
og Fredlev, Kongens Frænde!
Held unge Harald
og huldeste Asa,
ædlest' Skjoldungs Æt!

Sagnet endtes, Alle priste
Elskovs Held i svundne Tider;
Husets Fader sagde: Saadant
Siges kan om vore Dage,
Danmarks Konge dyrebarest
Dronning kaared' af sin Stamme,
Og hans Frænde ædlest Mage
Af sin høie Slægt har fundet.
Held vort Rige! at dets Egne
Over det og Folket raade;
Fortid, Nutid, fik den Lykke,
Fremtids Grandskerblikket standser.
Ung er Kronens Arving dragen
Om i Sydens fjærne Lande,
Kjær han har vor Kongedatter,
Kjærligst Fæstemøe ham venter,
Alt dog tvende Aar henrunde,
Ei det spørges han er kommen;
Skal da Savn og Sorg fordunkle
Solens Skin for Kongehuset?
Alle tauge, i det samme
Ind en Lyd fra Ruden trængte,
Den en fremmed Finger rørte,
Fulgt af Røsten: Gud med Eder!*);
Gjerne Dør for Gjæsten aabnes,
Glad han ind i Stuen triner:
Herligt nyt jeg Huset bringer:
Havnen ventet Skib modtager.

*) Gammel Maade at hilse paa i Island.

Ljósum prýdast ljórar, húsin
Ljóma, fagrir saungvar hljóma:
Sæll þú dagr oss vert öllum
Eptirþrádi, höfud dáda!
Sém þú, sunna! scóg um Dana
Skrauti klædd or hifinbrautu!
Lyptu vængjum lètt hamíngja,
Lád á stígdu fótum bádum,
Vinn þú trygdir viljug frægdu,
Varanligar, furstapari!
Lát þat blómga oc bezt afsprengi
Björc medan skreytir Danamörku,
Fjallaströndu brim at bendist,
Bod á tind sezt aptanroda!

Dannerkongens dyrebare
Datter nu sin Brudgom favner,
Fryd og Liv og Lys i Danmark
Landets Hoitidsdag omsvæver;
Atter fodes Arildstider
Under Frode den Fredegode.
Hil dig Dag! og Held os Alle!
Hyldest Folket ydmyg tolker,
Solens gyldne Glædes Straalers
Gjevest Smiil over Riget hvile!
Held bevinged! vær Skytsengel,
Varetægt, for Kongeslægten,
Medens Brænding bryder paa Stranden,
Og Bjergtop gloder af Aftenroden!

Húsbóndinn.

(stendr upp).

Sannar heillir at þau allan
Aldr stydi und sólarfaldi
Bidr Eyjan ítrgráa
Undir nordrs frosta spordi,
Hulinn mjöll er hennar kollr,
Hrum er stirt af èlja þrumi,
Eldar fegurd burtu brældu,
Brimscafl lemr marar naflann;
Heitar anda óskir sendir
Alvalds sól' frá köldu bóli:
Audgun dygda, fjöldgun frægda,
Farsæld tída, gengi lýda
Blómgi fegrst ætt hjá úngri
Oldinborgar, gæfu foldar!

Husbonden.

(reiser sig).

Kjærest Budskab Kummers Grublen
Kraftig bod for Jubel vige;
Husets Fader folded' Hænder
For sin Gud med Tak og Andagt.
Lover Herren! (lod hans Stemme)
Lys han os af Mørket sender,
Han vort Folks Forældre signe,
Frydeligste Tid dem give!
Ædlest Brud og Brudgom nyde
Bedste Held, som Jorden skjænker!
Styrke, Viisdom, Godhed, Gjevhed,
Gamle Danmarks Throne pryde!
Os til Held og alle Daner
Evig blomstre Skjoldung-Stammen!

